

El temps refresca el xampany

La fotògrafa Colita presenta una exposició sobre el PSC durant la transició política

MANUEL CUYÀS/ Barcelona

● Fins fa quatre anys, fins que Pasqual Maragall no va accedir a la presidència de la Generalitat, una exposició de fotografies com la que ahir es va presentar a la Fundació Rafael Campalans era, en gran part, la crònica d'una frustració, d'un «no ha pogut ser per més que ens hi hàgim esforçat». Fotos de Joan Reventós, Narcís Serra i Raimon Obiols fent mítings en els anys de la transició per conquerir la Generalitat i, tot seguit, fent recompte de vots per comprovar que l'objectiu no s'ha complert. El PSC ha obtingut moltes i importants victòries en les eleccions generals i municipals, victòries que l'exposició també retrata, però la Generalitat se'ls resistia. Sense Jordi Pujol tot ha canviat. Els eterns candidats del PSC han quedat pel camí i Joan Reventós ha mort, però el govern de Catalunya ha estat conquerit primer per Maragall i després per José Montilla. Amb aquestes condicions, una col·lecció de fotografies com la d'ahir es mira amb uns altres ulls i fins i tot sembla que aquelles ampolles de xampany de 1980 es mantinguin encara en fresc.

Les fotografies són de Colita, la gran cronista de l'evolució de la societat catalana des de l'època de la *gauche divine* fins a la de posar-se mans a l'obra perquè la democràcia i la victòria de la *gauche* a seques demanava feina. Isidre Molas i Raimon Obiols, dos històrics del PSC, dos protagonistes de les fotos retrospectives, van saludar els assistents. I Montilla? Al Palau.

Al centre i a l'esquerra, Colita, ahir, i accions electorals del PSC el 1977. / COLITA / G. MASSANA

Els Prats de Rei celebrarà la primera missa en occità des de l'oficialització

● **Els Prats de Rei.** A la parròquia de Santa Maria dels Prats de Rei (Anoia) es farà diumenge la primera missa en occità (aranès a l'Aran) en territori català després que hagi estat oficialitzat a l'Estatut. La missa la presidirà monsenyor Valentí Miserachs, president de l'institut Pontifici de Música Sacra del Vaticà. La idea va ser de la presidenta del Museu Arqueològic, Maria Dolors Lázaro, del Cercle d'Agermanament Occitanocatalà. / ACN.

ERC denuncia la dèria d'IB3 i el govern balear de desconnectar TV3

● **Palma.** La portaveu d'ERC Margalida Seguí ha demanat explicacions de per què dimecres no es va veure a les Illes el partit de copa entre l'Alavés i el Barça que retransmetia TV3, que en tenia els drets, però sí el Getafe-València, que feia Canal 9. Seguí va dir que «es tracta d'un incompliment manifest per part de l'ens públic de radiotelevisió a les Illes Balears de l'acord a què va arribar amb la CCRTV pel qual es comprometia a garantir la recepció de TV3 a les Balears». Esquerra creu que «el govern del PP considera TV3 un enemic polític». / EL PUNT

Macias, Campuzano i Xuclà, premiats per la seva feina al Congrés i el Senat

● **Madrid.** Els membres de CiU al Senat i al Congrés Pere Macias, Carles Campuzano i Jordi Xuclà han estat guardonats per la revista *Trámite Parlamentario y Municipal*. Macias per la Proposició de llei d'implantació d'una deducció per despeses sanitàries en els impostos sobre la renda de les persones físiques. Xuclà per les Esmenes al projecte de llei de garanties i ús racional dels medicaments i productes sanitaris. I Campuzano per les Conclusions de la subcomissió per potenciar i promoure la responsabilitat social corporativa. / EL PUNT.

Presidència dona 42.000 euros perquè es divulgui la Guerra de Successió

● **Barcelona.** El Departament de Presidència ha publicat les subvencions concedides per concurs públic per fer activitats que contribueixin a recuperar i divulgar la memòria de la Guerra de Successió i de les seves conseqüències per a l'organització política i institucional de Catalunya. Són un total de 42.140 euros per a l'Ajuntament de Cardona (*Exposició 1705. Cardona i l'adhesió a la causa austriacista*), Òmnium Cultural (projecte *La marxa dels vigatans*), Cultura Catalana en Moviment (conferències), Fundació Congrés de Cultura Catalana (materials i rutes), Associació Cultural 18 de setembre (divulgació dels fets històrics de Cardona) i Museu Comarcal de Cervera (*exposició Cervera en el marc de la Guerra de Successió. La construcció de la Universitat*). / EL PUNT.

opinió | JORDI CABRÉ. Escriptor (jordicabre@jordicabre.net)

El debat a CiU

Aviat la cosa esclatarà de debò i és millor que els creadors d'opinió anem agafant posicions abans no sigui massa tard: rere el dilema sobre si tenir ministres o no s'amaga alguna cosa més que el debat entre pragmatisme i idealisme, o una simple discussió sobre la necessitat de tenir quotes d'influència per tal de no desaparèixer del mapa. Si la discussió fos només aquesta, jo i molts com jo seríem fermes partidaris de l'entrada al govern de l'Estat per part de CiU sem-

pre que fos a canvi de contrapartides de forta reivindicació nacional, molt més enllà de les infraestructures: un veritable desenvolupament de l'Estatut que no tingués precedents a l'hora d'augmentar i solidificar el grau d'autogovern de Catalunya, una cosa veritablement insòlita i atractiva. La llàstima és que no tot és tan simple com una negociació ben feta a Madrid, que ja és dir, sinó que al darrere de tot plegat hi ha com quasi sempre un debat ideològic, un debat d'actitud (fins i tot

un possible debat sobre lideratges?).

No és cap secret que de manera força injusta CiU es troba avui en plena psicoanàlisi, en plena introspecció: de fet, qui s'hi troba és molt més CDC. Es tracta, d'una banda, del matrimoni que ha sofert un cop fort, i que s'adona que possiblement necessita anar sola per adaptar-se als canvis dels anys. El nacionalisme català ja no pot ser el mateix que el dels anys 80 i ara la qüestió és si per actualitzar-se necessita consolidar un

mercant de drets, més aviat conservador, o bé provar de seduir una nova generació de nacionalistes que esperen un discurs identitari adaptat als nous temps. Es podien haver compaginat les dues vessants si les coses haguessin anat de diferent manera, si s'hagués mantingut el poder i sobretot la centralitat del debat. Però ara les coses són diferents i, sense que el nacionalisme hagi perdut tampoc actualitat ni presència parlamentària (tot el contrari), és cert que és un moviment necessitat

d'urgent actualització i rejuveniment. Això és incompatible amb una actitud conservadora, acomodatícia i obsessionada en la supervivència a curt termini. Les circumstàncies són aquestes. CDC s'ha de decidir, i ho ha de fer enmig del fred i la soledat. I jo dic que, en circumstàncies complicades, sempre és millor reforçar les pròpies arrels que provar de ser una altra cosa. CDC és un partit nacionalista. CDC és el nacionalisme català. I no ha de ser una altra cosa.